

[Robert Pedersen.]

største bidrag til de forslag, der bliver gennemført i dette ting, men hvad så med omkostningssiden? Ja, omkostningssiden er jo så alenlang, så man ikke har nogen mulighed for at gå den igennem, men mon ikke mange af de arbejdere, der vil spare disse småpenge, er dem, der kommer i klemme ved selv at skulle betale for børnehaver og vuggestuer? Mon ikke det er mange af disse almindelige mennesker, som hr. Bay snakker så varmt om, der mister den boligsikring, som var en garanti for, at de kan bo billigere? Er det ikke den befolkningsgruppe, der kommer til at betale for, at man skal nedlægge en hel række postombæring i dette land, at banesystemet bliver nedbrudt, og alle disse mange besparelser, der rammer ind i alle aspekter af det danske samfund?

Hvordan er så virkningen over til beskæftigelsen? Der må jeg gøre hr. Svend Andersen (Rosk.a.) opmærksom på, at de udgifter, man fjerner, har en 100 pct. beskæftigelsesvirkning. Man bevilger skattelettelser væsentligst til indkomster, der er høje, og hvor opsparingen er stor. Konsekvensen heraf vil blive, at på et tidspunkt, hvor vi har brug for at få sat tingene i gang og få øget efterspørgsel, vil opsparingen i dette land blive større, og den konjunkturelle effekt vil blive katastrofal for os.

Hvordan vil så forbruget blive — den del af besparelserne, der bliver forbrug? Her er vi jo alle sammen blevet overrasket over i den sidste fase med momsnedsettelsen, at marginalforbruget — det forbrug, man har, når man pludselig får større forbrugsmuligheder — i høj grad vender sig mod importerede varer. Det vil sige, at både beskæftigelseseffekten og valutaeffekten bliver uendelig forskellig fra det, som fremskridtspartiet forestiller sig, og det fører til en katastrofal situation.

Men lad os dvæle en lille smule mere ved fremskridtspartiets forsøg på at tegne sig som det parti, der, som hr. Bay siger det, er den jævne mands forsvarer. Mon postbudet i Tarm, mon politibetjenten i Gentofte eller sygeplejersken i Nykøbing Falster eller brandmanden i Hornslet føler det som et ansvar for den lille mand i dette land at nedsætte deres lønninger i 9 måneder med 4 pct. og efter den 1. januar 1977 nedsætte

deres lønninger med 10 pct.? Føler disse mennesker, der gør dagens gerning til mådelige lønninger, at det er at varetage den jævne mands tarv at nedsætte lønnen for disse store befolkningsgrupper, som er det afgørende i den offentlige sektor? Jeg tror det næppe.

Hvis vi skraber hele den facade ned, der består af forslag og taler, paragraffer og valgudtalelser, hvad er det så for et indtryk, vi får af fremskridtspartiets virke og mål i det danske samfund?

Vi fik et meget illustrativt eksempel fra partiets landsmøde, hvor en sproglærer fra Esbjerg stod op og sagde, det var godt, vi havde fået arbejdsløshed, så kunne arbejderne komme ned med nakken, så ville de ikke kræve så meget i løn, så ville de ikke strejke, og det var godt. Nu sker det jo på alle landsmøder, at nogen siger noget vrøvl. Men det, der var pinligt i hjemmene at overvære, det var en stemning fra et fjernt Tyskland, et brøl af begejstring over en mand, der foreslog, at man skulle knægte arbejderne og have dem ned med nakken for at få hold på dette lands økonomi. Det er den side af medaljen.

Hvad er den anden side af medaljen? Når man møder hr. Glistrup på møder ude i landet, hvad er det så, hr. Glistrup siger? Han siger, at man skulle tro, vi boede i Hiroshima, hvor atombomben var faldet, så mange invalidepensionister har vi. Tror man virkelig, det er et lykkeligt, ønskværdigt tilfælde for mennesker at skulle leve under de vilkår at gå og modtage invalidepension i stedet for at arbejde? Og hvad er det på møderne i det vestjyske, hr. Glistrup og hr. Ove Jensen får klapsalver på og deres vælgere spørger om? Det er ønsket om at nedsætte arbejdsløshedsunderstøttelsen. Er det en håndsrækning til de dårligt stillede? Er det et forsvar og et defensorat for de mennesker, der har hjælp behov? Endelig er vi jo også blevet belemret med en udtalelse i fjernsynet fra fru Eva Rothenborg om, at det ærede medlem var vidende om mange tilfælde, hvor folk modtog socialhjælp og havde fine persiske tæpper på gulvene.

Jeg tror, fremskridtspartiet ville være mere i overensstemmelse med almindelig anstændighed og hæderlighed, hvis de indrømmede, at de tror på den gode gamle Manchesterliberalisme om, at tingene skal